

Co Bůh žádá –

jáhenska Světlana Greplová

(bohoslužby v Javorníku v neděli 17.3.2024)

Čtení: Mk 10,17-23

Text: Mich 6,6-8

„Jak předstoupím před Hospodina? S čím se mám sklonit před Bohem na výšině? Mohu před něj předstoupit s obětmi zápalnými, s ročními býčky? Cožpak má Hospodin zalíbení v tisících beranů, v deseti tisících potoků oleje? Což smím dát za svou nevěrnost svého prvorozence, v oběť za svůj hřích plod svého lůna?“ Člověče, bylo ti oznámeno, co je dobré a co od tebe Hospodin žádá: jen to, abys zachovával právo, miloval milosrdenství a pokorně chodil se svým Bohem.“ (Mich 6,6-8)

Bratři a sestry v Kristu, milí přátelé,

co mám dělat abych byl zachráněn? ptá se bohatý muž v dnešním evangeliu. Co mám já dělat, abych byl já zachráněn? A možná, možná právě to je důvod, proč je ta otázka falešná. Proč nevede k cíli. Ale neptáme se i my až příliš často jen po své záchraně, po své spáse?

I Micheáš se ptá. Ale ptá se přece jenom trochu jinak. *Jak předstoupím před Hospodina? S čím se mám sklonit před Bohem na výšině? (Mich 6,6a)* Co mám dělat, abych se Pánu Bohu zalíbil? Abych se mu zavděčil? Co mám dělat, abych před něho mohl předstoupit? Jakou oběť mám přinést? A stupňuje ty nabídky. Od předepsané zápalné oběti až po oběť vlastního prvorozeného syna. Jakoby Bůh byl v tom co žádá nenasytý.

A tady přichází ujištění. Ujištění, že toto Bůh rozhodně nechce. V tom nemá zalíbení. Nic z toho nežádá. *Člověče, bylo ti oznámeno, co je dobré a co od tebe Hospodin žádá. (Mich 6,8a)* Není to nic nového. Není to nic, co bys neznal. A co tedy od tebe Bůh žádá? Přece *...jen to, abys zachovával právo, miloval milosrdenství a pokorně chodil se svým Bohem. (Mich 6,8b)* Člověče, Bůh od tebe žádá jen toto. A nic jiného.

Bůh žádá jenom, *abys zachovával právo*. Doslova abys činil právo. Starý zákon, zejména kniha Leviticus, je plný nejrůznějších nařízení, která až do detailu popisují jednotlivé právní situace. Ale všechny mají jedno společné. Člověče, Bůh po tobě chce, abys zajistil právo druhému člověku vedle sebe. Máš **činit právo**, a to zejména těm, kteří jsou všelijak znevýhodnění, utlačovaní, opovrhovaní. Máš činit právo těm, kteří nemají nikde jinde zastání. To je veliký důraz Bible. Nejen Starého zákona.

My se tak často domáháme práva pro sebe! *Dopomoz mi, Bože, k právu!* Tak jsme se žalmistou volali i my na začátku dnešních bohoslužeb. Dopomoz mi k právu. Zastaň se mě, Bože! Ujmi se mého sporu. Ty jsi moje naděje. Na tebe spoléhám. Koneckonců, na koho jiného bychom měli spoléhat? Ale málo nám dochází, že Pán Bůh nás dává jednoho druhému, abychom se stávali nástroji Boží spravedlnosti. Božího práva. Abychom činili právo těm druhým. Člověče, ty máš zajistit právo druhému člověku vedle sebe. Svému bratru. Svému bližnímu.

A jestli se Pánu Bohu něco opravdu hnusí, tak když svého bližního podvádíš. Když máš před očima jen svůj vlastní prospěch. Když používáš falešné váhy. Když podvádíš falešnou váhou. Nebo nekvalitní práci, polovičatou službou. Způsobů jak druhého podvést, ošidit, je mnoho. A žasnu jaké způsoby je člověk ještě ve svém sobectví schopen vymyslet. Ale Bůh, člověče, Bůh chce, abys činil právo. Právo a spravedlnost. Abys činit, konal to, co je správné v Božích očích.

Ale to není všechno, co od nás Bůh žádá. Alespoň podle Micheáše. To druhé je: abys *miloval milosrdenství*. Koneckonců, kdyby s námi Bůh jednal jenom podle své spravedlnosti, podle práva, kdo z nás by dneska byl tady? Jsme tu proto, že Bůh s námi jedná podle svého velikého milosrdenství. Jen ze svého velikého milosrdenství se Bůh stal člověkem, abychom se my mohli stát Božími dětmi. Jen ze svého velikého milosrdenství na kříži zaplatil všechny naše dluhy, selhání a bloudění. Všecky naše křivárny. Jen ze svého velikého milosrdenství nás neodolatelně

volá zpátky k sobě a dává našemu nesmyslnému životu nový smysl.

Když nás Bůh zahrnuje takovým milosrdenstvím, pak jím máme být natolik prodchnuti, natolik proniknuti, že z nás poleze každým pórem naší kůže! Ale hlavně našima rukama. A našimi ústy. Všimněte si ale, není tu napsané konej milosrdenství. My nemáme konat jednotlivé skutky milosrdenství. My máme **milovat milosrdenství**. Milosrdenství prostě má být naším životním stylem. Milovat milosrdenství znamená pokorně přijímat, že to, co máme, není naše zásluha. Pokorně přijímat, že všechno co máme jsme dostali od Boha. Proto se o to milosrdně smíme a máme dělit také s druhými.

A právě to je mnohdy tak těžké. A právě to bylo těžké pro bohatého muže, o kterém jsme mluvili na začátku. Příkázání dodržoval, tedy právo činil od svého mládí. Ale milovat milosrdenství? Možná celý život tvrdě pracoval. Možná je to odkaz jeho předků. A teď to má rozházet? Zpronevřit? A přece právě to mu zabránilo chodit s Ježíšem. Následovat ho. Možná je pro nás také důležitý majetek, peníze. Ale možná jsou to jiné věci. Celý život jsme na nich tvrdě pracovali. Nebo je to dědictví otců. Ale přitom nám možná brání v mnohem větším bohatství. Nic nemůže být důležitější než milosrdenství. Nic nemůže být důležitější než vděčnost a láska k Bohu.

Milovat milosrdenství nakonec znamená milovat Boha. To je to třetí k čemu jsme Micheášem zváni: *abys pokorně chodil se svým Bohem*. Chodit se svým Bohem. Musela jsem se ujistit, jestli se opravdu ještě dnes používá ten výraz „chodit s někým“ v tom slova smyslu, v jakém se používal v dobách našeho mládí. Možná si vzpomínáte, jaké to bylo, když jste s někým chodili. Jak jste se těšili na každé setkání. Jak jste prožívali jako vzácný dar každý okamžik, kdy můžete být spolu. A jak jste se těšili na ten den, kdy svoje chození zpečetíte manželstvím. A pak už budete moct zůstat spolu. To stejné chce Bůh prožívat s námi. S každým z nás.

Bůh nás ze svého velikého milosrdenství pozval na svatbu Beránkovu. A Ježíš pro nás jednou přijde. Přijde pro nás, pro svou církev, pro svoji nevěstu. Na to se můžeme těšit. Ale nemusíme na ten den čekat se založenýma rukama. Už teď jsme zváni **chodit se svým Bohem**. Trávit s ním každou minutu svého času. Jsme zváni k tomu nejdůvěrnějšímu vztahu se svým Bohem.

A to nejde bez Bible a bez modlitby. Bez oboustranného rozhovoru s ním. Nebo dovedete si představit, že byste měli s někým vztah a vůbec s ním nemluvili? Nebo že byste jenom naslouchali tomu, co on říká, ale nikdy mu neodpovídali? A nebo obráceně, že byste mluvili jenom vy, a nikdy nenaslouchali tomu co říká on? Nemůžete mít vztah s někým, s kým nemluvíte, komu nenasloucháte, s kým netrávíte žádný čas. S kým nemáte žádné zkušenosti. S kým nemáte žádné společné zážitky.

Ano, my všichni jsme zváni k nejdůvěrnějšímu, nejintimnějšímu, nejkrásnějšímu vztahu se svým Bohem. Jsme zváni do vztahu, kdy už není on a já. Kdy už není já a ty, ale kdy je my. Jsme zváni do vztahu, kdy už s Bohem nesmlouvám, co ještě můžu, a co už je přes čáru. Jsme zváni do vztahu, kdy s radostí chodím po jeho cestách. Kdy s radostí toužím po jeho přítomnosti. Kdy vyhledávám jeho vůli. A kdy se s radostí toužím s druhými dělit o to, jak je úžasný. A o to, čím mě zahrnuje. Takový vztah s tebou, člověče, chce mít Pán nebes a země. A ty?

Modlitba po kázání:

Hospodine, Bože náš, ty nás zveš do toho nejkrásnějšího, nejdůvěrnějšího vztahu s tebou. A my se přitom tak často snažíme se ti nějak zavděčit, nějak si tě uplatit. Nebo si chceme žít po svém.

Děkuji ti, že si smíme znovu připomínat, že ty jsi nejen spravedlivý ale i milosrdný. A tak tě prosíme, abys nás ty sám učil zachovávat právo, milovat milosrdenství a pokorně chodit s tebou každý den svého života. A radovat se z tebe. Amen.

Píseň: EZ 474 – Když tys mě, Otče, miloval